

[Langkilde.]

rende stoffer, instruktion om at gribe ind over for ulovlig brug af narkotika inden for institutionerne?"

Langkilde: Mit spørgsmål til indenrigsministeren er nok blevet opfattet lidt forenklet i offentligheden, og det kan jo være vildledende. Jeg har set, at det måske oven i købet har været vildledende for et enkelt i øvrigt klart tænkende medlem af dette ting. Men der er ikke noget enkelt ved narkotika-problemet; der er ingen enkle løsninger heller.

Det, der ligger bag ved mit spørgsmål, er et ønske om klarhed, hvor der hersker megen uklarhed i øjeblikket. Jeg sagde, at der var ingen enkle løsninger, men man kan vel nok sige, at en væsentlig del af problemet omkring bekæmpelsen af narkotikamisbruket er den holdning, som mange steder i institutionerne hersker over for narkotika-problemet. Vi kan jo prøve på at få vores børn til at lade være med at ryge tobak, men hvis vi selv ryger hele dagen, vil det sikkert være temmelig formålsløst. På samme måde er holdningen til narkotika inden for en institution ganske afgørende for de unge menneskers stilling til narkotika, og det er desværre således, at det varierer meget stærkt fra institution til institution, hvorledes man stiller sig til spørgsmålet om narkotika inden for institutionen. Det tror jeg er uheldigt. Jeg tror, der må en klarhed til på dette felt, og det er blevet bekræftet af en henvendelse, som jeg har fået fra rektoren på et børneforsorgsseminarium, som har skrevet herom, at der på mange uddannelsessteder ryges hash mere eller mindre accepteret af lederen. Måske har lederen ikke grebet ind i tide, således at problemet er kommet helt uden for kontrol, måske har han ikke ønsket at gøre det, måske er han bange for at blive betegnet som reaktionær, som én, der ikke følger med tiden. Til støtte for os alle bør der være et cirkulære med utvetydige retningslinjer, således at ledere og studerende ved, hvad de har at rette sig efter.

Det er denne usikkerhed, denne uklarhed, som ganske givet hersker på en lang række af disse institutioner, og som har en væsentlig betydning for de unges holdning til spørgsmålet, som jeg gerne ser at man ved

handling fra administrationens, fra regeringens side erstatter med klarhed.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Det er ganske rigtigt, som hr. Langkilde gav udtryk for, at det spørgsmål, der er stillet, har en meget forenklet karakter, mens narkotika-problemerne, også i de forskellige institutioner, det drejer sig om, er meget forskelligartede.

Jeg vil gerne først understrege, at enhver brug af euforiserende stoffer, der ikke er lægeligt begrundet, er ulovlig såvel på private som på offentlige institutioner. Overtrædes forbudet, vil det som regel være naturligt og i de fleste tilfælde en pligt for ledelsen og medarbejderne på de forskelligartede institutioner, der er omfattet af spørgsmålet, at gribe ind med disciplinærmidler eller på anden måde. Det må imidlertid fuldt ud erkendes, at det er vanskeligt at fastsætte generelle retningslinjer for indgrebs art i den enkelte situation, idet der bør være en betydelig variationsbredde alt efter institutionens art, stofmisbruket karakter og brugerens forhold i øvrigt.

Det vil næppe være praktisk muligt fuldt ud at sikre stoffrihed på alle institutioner, idet det ville nødvendiggøre meget drastiske foranstaltninger, der ville skade institutionens pædagogiske og behandlingsmæssige sigte og forværre situationen for den enkelte elev eller patient. Hertil kommer, at sådanne reaktioner for en række institutioners vedkommende ikke vil være gennemførlige. Det gælder f. eks. ungdomshjem, behandlingshjem og mange særforsorgsinstitutioner, der ofte er samfundets eneste mulighed for bistand til den pågældende klientgruppe.

Hvad angår institutioner for brugere af euforiserende stoffer, gælder det, at det i de indledende faser af behandlingen kan være nødvendigt at tolerere et vist narkotikaforbrug for overhovedet at komme i kontakt med de unge og fastholde denne kontakt. Særlig i de nye institutionstyper for stofmisbrugere, de såkaldte dag- og døgncentre, er det en balanceakt at hævde en restriktiv linje og samtidig fastholde klienten, så man kan opnå et acceptabelt pædagogisk resultat. Erfaringer har vist, at visse tilfælde behandles bedst ved en restriktiv politik, medens man i andre tilfælde må være indstillet på en større elasticitet.